

Nepoučen "neviditelným" koncertem Samsona Lenka a Magisonu ve Mlejně, obětoval jsem onehdy již druhou středu v pořadí a navštívil jeden z konkursů Zahrady 2001. Objekt, ve kterém se hostitelský klub Kocour nachází, disponuje několika vchody. Tuším, že čtyřmi. Je tedy statisticky obtížné, abych se trefil hned napoprvé do toho správného. Stejná věda ovšem prakticky vylučuje, abych okolo baráku o minimální zastavěné ploše pobíhal ve snaze najít vstup déle než 10 minut. Nicméně doporučuji statistikům, na základě mých empirických zkušeností, některé teorie přehodnotit.

Natěšen na masivní kulturní zážitek a s vidinou slíbené volné vstupenky jsem sám sebe zklamal hned v počátku. To je tak. Existují jistí jedinci, kteří ve mně vzbuzují autoritu tak říkajíc a priori. Týká se to například revizorů, školníka a maminky. Taktéž bytost zvaná pokladní ve mně vyvolává podmíněný reflex a z mého bleskového zaplacení by měl radost i I.P.Pavlov. Prostor k diskusi o "volňásku" zároveň omezoval pohled k bufetu a sucho v mém hrdle. Zasípal jsem tedy něco, co si paní s kasičkou vyložila jako souhlas se zaplacením a kapitalisticky mne "obdarovala" vstupenkou. Stal jsem se tedy jedním ze 45 platících diváků z celkových 338. A to už svádí ke srovnání počtů členů Mensy a celkové světové populace. Mno... Malou kompenzací bylo obdržení hlasovacího lístku, čemuž přičítám skutečnost, že jsem zanedlouho usedl k diskusi se dvěma členy nejmenované účinkující kapely. Tito mne však po chvíli opustili, aniž by se rafinovaně o jmenovaném lístečku a jeho detailním vyplnění zmínili.

Vinou organizátorů a jejich cca. 15 minutovému zdržení začátku programu jsem zabředl do rozhovoru s jednou z návštěvnic. Jelikož se mi nelíbila, přiznal jsem se, že jsem ženat. Absolutně netrampsko-nefolkově-necountry-nevimneco rozmluvu o příčině absence snubního prstenu na mém prstíku jsem ukončil účelovým rozbořem o vlivu snubních prstenů na psychiku mužů. Jsem nucen poznamenat, že v případě jejího požadavku na zdroj a citaci stěžejních pasáží této fiktivní studie bych sloužit nemohl, neboť až takovou fantazii zase nemám. No ale to odbíhám ...

Po chvíli byla celá akce skutečně zahájena. Prvními účinkujícími byla skupina Engines. Co k ní říci. Snad tolik, že její hudba svádí k otázce, co bylo dřív. Elvis nebo americká country? Alespoň tak na mě jako na laika jejich vystoupení působilo. Ačkoliv odpověď na zmíněnou otázku není nikterak obtížná, neřeší, odkud se vzali samotní Engines. Mou trampskou dušičku (jako ostatně u několika dalších účinkujících), výrazné zvuky bubnů nijak nepotěšily a ani kytarové duo neposkládalo rytmus a akordy tak, abych pod podiem pobíhal v extázi a rušil výkřiky nadšení návštěvníky v zadních řadách.

Následující Petřín mne naopak potěšil. Ačkoliv jejich baskytarista svým vzezřením působil dojmem, že právě upustil dlažební kostku při útoku na McDonald's. Napadlo mne sice, že jsem ovlivněn vyšším počtem dívčího zastoupení ve skupině (2 exempláře), ovšem ihned jsem si uvědomil, že podobným vlivům odolávám, i když ztěžka, i v běžném životě, takže můj úsudek se jeví objektivním. Mám tenhle styl, připomínající mi Nerez, opravdu rád. A to i přesto, že musí mít instrumentalisté výborné konexe na ortopedických klinikách vzhledem k absurdnosti některých akordů.

Skupina Qjeten mne zaujala zcela osobitým způsobem. A to prací s fantazií posluchačů. Například věta: "... a tady mělo být kytarové sólo.", kterou ukončili jednu ze skladeb, považuji za znamenitý tah a domnívám se, že takové písně prostě nemohou zevšednět, neboť minimálně jejich část bude díky představám publika originální jednou provždy. Tento moment, spolu s jeho obdobou v podobě omluvy za nachlazení zpěvačky (a tedy jiného uměleckého přednesu) mi znemožnil vnímat vystoupení jako celek. Nezbyvá tedy, než zajít na koncert poslechnout si čistý hlas a qjetenovskou verzi kytarového sóla.

Lhal bych ovšem, kdybych tvrdil, že mne na Qjetenu nic nezaujalo. Basista, působící při nazvučení klidným dojmem, to při vystoupení rozbil neskutečným způsobem alá Angus Young z AC/DC a jeho rozlučkové pohození hlavou ve stylu Oldy Říhy, jež jsem v mládí mnohokrát neúspěšně trénoval, mne nadchlo.

Plyšová ryba... No, utrpěl jsem další ránu pro mou psychiku (mám takový pocit, že se poslední dobou nic jiného neděje a ono nietzscheovské "co mne nezahubí, to mne posílí" se mi jeví asi jako pohádka O Palečkovi). Zjistil jsem totiž, že asi fakt stárnu a smysl pro humor, měl-li jsem kdy nějaký, se jaksí vytratil. Ta hudba byla fajn, ale text jedné z písní mi jaksí nesedl. Jsem asi puritán a starý mrzout (přestože poslouchám 89,5 MHz), ale ze svého "vtipného slovníčku" jaksí vynechávám téma malých dětí. Jedno pozitivum to mělo. Měl jsem čas zajít si pro další pivo. Barman na mne pouze krátce pohlédl a jeho poznámku: "Pokračujem, jo?", jsem si vyložil jako povzbuzení. Byla to škoda. Jeden textík mi zkazil celkový dojem. No ale jiný nebudu... Semtex na vás, Plyšáci... Doufám, že se neurazíte.

Kapela, jež byla uvedena následně, byla charakterizována jako trampská, mnohokrát vítězná a bojující proti startovnímu - Magison. Moderátor sice hodlal zachovat anonymitu konkrétního šťoury, avšak neklidně pobíhající a gestikulující Zubřík se jaksí prozradil. Tahle muzika mi sedí a pokud se k tomu přidá v konkrétním songu Andělínův postoj, jeho kytarová dovednost dosud nepopsaného živočišného druhu, přezíravý pohled a famózně ležérní přednes v "hobousáckém" stylu, nahrazuji touhu po autogramu na veškeré části těla alespoň skromným hláskem na hlasovacím lístku. Šaolínova hudba (jehož přezdívku si logicky vysvětluji jako směs čínského

mnicha, kung-fu a nirvány), zpěv všech členů kapely a můj vkus jdou tak nějak dohromady. Nebýt toho, že mi Luďa vytáhnul půl krabičky velblouda, měl bych vzpomínku na Magison neposkvrněnou.

Kaprdagr. Mám-li být upřímný, pak mne tato část programu vyděsila. Zarmoucen, že jsem ve věku členů kapely nedokázal žádný nástroj uchopit, natož na něj zahrát, byl jsem sražen na dno svého sebevědomí textem, v němž interpreti vyjádřili své odhodlání probudit se vedle sebe nazí. Je holt pryč doba, kdy mladí mého typu považovali za vrchol erotična zutá bagančata sličné Eskymačky a o nahotě jako takové vedli sáhodlouhé polemiky. Na druhou stranu nemohu říci, že by se mi hudba Kaprdagru nelíbila a že bych zaujatě útočil na rádio v okamžiku, kdy by se z reproduktorů začala linout jejich melodie.

Panelákoví fotři. Už dlouho jsem se s nikým necítil tak spřízněn, jako právě s těmito chlapíky, v nichž spatřuji předobraz vlastní image v době již nepříliš vzdálené. Jakkoliv se má spolubydlící (manželka) snaží likvidovat mou pracně budovanou garderobu, potřebnou k tomu správnému vizuálnímu efektu, slibuji členům jmenované skupiny, že tepláky (nejlépe s gumičkou pod chodidla), trepky a bílé tílko (to vám jaksí chybělo) patří mezi mé životní priority. Hudbu PF jsem sám pro sebe nazval "betonfolk". Dýchla na mne duševní atmosféra mužů, ztracených v šedi panelových domů, avšak pěvně krácejících ve vichru, prohánějícím se úzkými průchody, a mířících k jediné místní hospůdce, ztrácející se v oparu místního vzdoušku. Mužů nezlomných charakterů, schopných tvořit navzdory os